

ОЙКОНІМИ ОПІЛЛЯ З АРХАІЧНИМИ СУФІКСАМИ *-*jь, -*je, -*ja*

У статті аналізуються ойконіми Опілля ойконімного рівня деривації – давні утворення з посесивними суфіксами *-*jь, -*je, -*ja*. Сюди належать як ойконіми, мотивовані іменами-композиатами (Добромишль, Дроговиж, Желибор, Станимир), так і назви поселень, твірні основи яких є гіпокористиками (Бачач, Бибель, Бриконь, Вербіж, Витонь, Кимир, Тумир, Тустань; Біще, Велавче, Гнильче, Козара, Лоне, Любша, Молодинче, Рубче, Явче та ін.). Зважаючи на топонімотвірну модель, у межах якої представлено давні утворення та їх слов'янські автохтонні базові назви, беззастережно відносимо аналізовані ойконіми до давньоукраїнських, хоча і писемно не засвідчених у документах періоду Київської Русі.

Топонімічна формація з *-*jь* первісно була властива для прадавніх міст (городів). О.Купчинський наводить такі характерні приклади: морав. **Ugosč; Ugost < Wogastisburk* – “город *Угоста*” (631р.); ч. *Csazlau* – “город *Часлава*” (1075р.); укр. *Перемисьль* – “город *Перемисла*” (981р.) [7, 102]. Добре укрішене, надійно захищене місто було центром суспільного, торгового, політичного життя певного роду, племені чи князівства. Тут жив родоначальник, вождь, князь, що мав безпосереднє відношення до міста: ініціював або проводив його будівництво, володів землею, на якій воно було закладене. Власна назва цієї людини або найближчого його родича (батька, сина) і лягла в основу назви міста.

Однак документи Х-ХІІ ст. засвідчують утворення з суфіксом *-*jь* не тільки на означення міст, але й менших об'єктів, наприклад, дворищ: *дворь Воротиславль* (945р.); *двора Брючиславля* (1067р.); *дворь Судиславль* (1229р.). Можливо, на цей час припадає заснування і двору *Дорогобита*: ОН **Дорогобитъ+ -*jь > Дорогобичь* (теп. *Дрогобич*); на Покутті зводяться дворища *Вошега*: ОН *Вошегъ* (8, 45) + **-ъjь > Вошежь* (теп. *Уніж*); *Переросла*: ОН **Переросль + -*jь > Переросль* (теп. *Перерісль*); *Хотимира*: ОН *Хотомиръ* (8, 201) + *-*jь > Хотимирь*; на Опіллі – двори

Дороговіда, Желибора, Станимира, Тумира та ін.

Починаючи з XII ст., пам'ятки фіксують також назви на *-*їь* й у мікротопонімії та гідронімії: у *Ратьмиръ Дубровы* (1127р.); болото прозване *Самборъ* (1731р.). На той час топоформант *-*їь* уже переставав бути продуктивним. Тож нові назви на *-*їь* виникали все рідше, а ті, що ще утворювалися, часто формувалися лише за аналогією до існуючої словотвірної моделі.

Твірними основами ойконімів Опілля на *-*їь* найчастіше виступають слов'янські автохтонні власні імена-композиції, відкомпозиційні деривати, рідше – відапелятивні особові назви.

Топонімотвірна модель на *-*їь* беззастережно вважається найархаїчнішою у слов'янській ономастиці. Формант *-*їь*, будучи праіндоевропейським за походженням, зустрічається у найдавніших санскритських пам'ятках [7, 101], джерелах, написаних грецькою, латинською мовами [9, 33]. У праслов'янський період він був засобом вираження присвійності, вказував на індивідуальну належність об'єкта особі, чие ім'я лежало в основі ойконіма. Саме так виникли назви міст, що стали столицями удільних князівств: *Володимир* (< *Володимиръ* + *-*їь*), *Перемисль* (< *Перемисль* + *-*їь*), *Теребовль* (< *Теребовль* + *-*їь*), на теренах Опілля так виникла назва міста *Галич* (< *Галиць* + *-*їь*). Суфікс *-*їь* використовувався також для утворення прикметників із значенням приналежності від загальних назв осіб та від назв тварин: *пророчъ* (< *пророкъ* + *-*їь*), *вълчъ* (< *вълкъ* + *-*їь*). Поширений препозитивним голосним і(ь), на апелятивному рівні цей суфікс утворював прикметники типу *рабии* (< *рабъїь*), *княжиии* (< *княжъїь*), які могли мати не лише присвійне, а й більш загальне відносне значення (*дворъ овъчии*, *овъчии пастухъ*, *рыбии хвостъ*).

Грунтовне чи принагідне дослідження відантропонімних утворень на *-*їь* бере початок від роботи чеського історика Ф. Палацького, який вважає, що назви поселень на *-*їь* походять від імен їх засновників чи власників [20, 404]. С. Роспонд зазначає, що посесиви на *-*їь* – найбільш древні архетипи, характерні для найменувань слов'янських міст [9, 33], а XIII ст. називає уже періодом відмирання утворень на *-*їь* у зв'язку з експансією посесивів на *-овъ*, *-евъ*, *-инъ* [9, 83]. О. Селищев також підкреслює, що деривати на *-*їь*

на східнослов'янських землях у XIII-XIV ст. уже не виникали, і якщо такі ойконіми знаходимо серед першофіксації XIII і наступних століть, то це лише книжні наслідування старих назв, що не виражали первісної присвійності, а лише утворювалися за аналогією до існуючих [10, 120].

Імена-композиції за своєю суттю – це певне побажання батьків новонародженій дитині, за структурою – дві зрощені або поєднані сполучним голосним звуком кореневі основи.

На території Опілля топонімійну модель на **-*jь** з основами, мотивованими іменами-композиціями, репрезентують назви *Добромишль, Дроговиж, Желибор, Станимир*.

Сучасне поселення *Добромишль* – хутір, приєднаний до с. *Бобрівники* (Мон. Тн.). Одноіменні населені пункти існують також біля міст Холм і Володава (тепер Польща). Ойконім утворено за допомогою суф. **-*jь** від антропоніма *Добромисль*. При поєднанні фінального **-сл** з суф. **-*jь** виникло звукосполучення **-слjь**, яке згодом видозмінилось на **-шль**. Аналогічне явище спостерігаємо при творенні інших ойконімів Прикарпаття: *Дрогомишль* (Яв. Лв.) < ОН **Д[о]рогомисль+ -*jь*; *Рукомишль* (теп. *Рукомиш* – Буч. Тн.) < ОН **Рукомисль+ -*jь* та ін. Ім'я-компонент *Добромисль* відоме чеській, польській, сербохорватській мовам: *Dobromysl* [8,73; 20,74].

Сучасний ойконім *Дроговиж* від 1946 р. і до початку 90-их років офіційно фіксувався як *Верхньодорожне*. Давній варіант цієї назви – посесив на **-*jь** від ОН *Дороговидь*, первісне значення “*Дроговижь* (дворь чи ін.)”. Так як польській мові не відоме явище повноголосся, то від XV ст. закріпилась форма *Дроговиж* (як і *Дрогобич* замість *Дорогобич*, *Дрогомишль* замість *Дорогомишль* та ін.). Припускаючи, що перша письмова згадка про поселення (1456 р. – [15, XII, 467]) могла бути роком його заснування, а отже, вбачаючи у цій назві польське словосполучення *droga wużej* “дорога вище”, поселення перейменовано на *Верхньодорожне*. Сьогодні селу повернуто його давньоукраїнську назву – *Дроговиж*.

До ойконімів, утворених за допомогою суф. **-*jь** від композитних імен, зараховуємо *Желибор*. Зараз ця назва звучить

як *Жалибори* – очевидно, кабінетна гіперкорекція до слова *жалити*. Первісний варіант назви – посесив на *-*їь* від ОН *Желиборъ*. Ім'я-комполит *Желиборъ* фіксується в ономастиконах багатьох слов'янських мов – польської [19, II, 78], чеської [20, 93], давньоукраїнської [8, 84].

У багатьох слов'янських іменниках зустрічаємо і ОН *Станимиръ* [3, 458; 12, 427], що лежить в основі ойконіма *Станимир*. Компонент – *миръ* < “мир, спокій”, – *меръ* < “слава, ім'я, відомий, великий” був особливо частотним у давній антропонімії. О. Купчинський на території України 65 ойконімів, мотивованих різними композитними власними назвами з постпозитивним компонентом *-мир (-мер)* і утвореними за допомогою посесивного суфікса *-*їь* [7, 119 – 122], і серед них дві назви *Станимир* – село біля Перемишля і гірський хребет біля Надвірні.

Втрата, з одного боку, суфікса *-*їь* на означення присвійності, а з другого – багатьох слов'янських автохтонних особових власних імен часто спричинялася до втрати мотивованості виникнення ряду ойконімів. Це стосується й ойконімів Опілля, твірні основи яких мотивовані слов'янськими автохтонними відкомполитними дериватами, що, на жаль, не засвідчені у відомих нам ономастиконах: *Бибель* (тепер *Набережне*) – посесив на *-*їь* від ОН **Бибель*. Гіпокористик **Бибель* міг утворитися від якогось імені-комполита типу **Бытебель*, що також не зафіксований у відомих нам матеріалах із слов'янської антропонімії, але про його існування в минулому свідчать аналогічні компоненти в складі інших композитних імен: *Быт[su]* – : п. *Bytmar* [19, VI, 295]; *-быть*: п. *Wloscibyt* [19, VI, 154], ч. *Radobyт, Chotebyт*, [20, 72]; *Бел [u, o]*; бол. *Белизар, Белослав* [5, 70]. Уважаємо, що варіант ойконіма *Библо*, вживаний від кінця XVIII ст. до 1946 р. і утворений, очевидно, за аналогією до родової назви (село *Библо*), гідронім *Бибелька* – штучно створений у такий самий спосіб (ріка *Бибелька*) і антропонім *Бибельський* (“*znakomita na Rusi rodzina Bybelskich*” [15, II, 5]) – похідне утворення від давньоукраїнського ойконіма *Бибель*. І. Вагилевич без будь-яких історико-лінгвістичних доказів відносить ойконім *Библо* до кельтських за походженням [13, 43], а

О. Купчинський беззастережно вважає його утворенням від слов'янських автохтонних власних назв [7, 108].

Ойконім *Бриконь*, теп. *Брикун* – також утворення на *-*їь* від ОН **Бриконь*, не засвідченої у відомих нам ономастикогах. ОН **Бриконь* могла утворитися від ОН *Брик* [2, 24] за допомогою суф. *-онь* із значенням приналежності, пор. аналогічно утворену ОН п. *Vystroní* [19, I, 293, 294]. Зміна первісного посесивного ойконіма на його сучасний варіант відбулася, гадаємо, під впливом відомого апелятива, хоча ще у ХІХ ст. поселення іменувалося своєю первісною назвою – з кінцевим палатальним приголосним основи – *Врукоі* [4, 31].

Давньоукраїнських часів сягає, очевидно, і заснування поселення *Витонь*, теп. *Витань*. У писемних джерелах попередніх віків цей ойконім не фіксується. Лише атлас К. Куммерсберга засвідчує назву *Wito_* [14, 38], що є посесивом на *-*їь* від ОН *Витонь*, пор. ОН *Витонь* (8, 40). Припускаємо, що ОН *Витонь* – відкомполітне утворення від якогось імені-композита **Витонегь*, не засвідченого у відомих нам матеріалах зі слов'янської антропонімії. Доказом його існування в минулому є складові компоненти цього композита в інших композитних іменах: *Вито-: Витославь* [8, 40]; *-негь: Милонегь* [8, 124].

Особливої уваги потребують посесивні утворення на *-*їь*, що формально співзвучні з прислівниковими конструкціями. На Опіллі це ойконіми *Тумир* і *Тустань*. Думка про те, що ніби “ту(т) укладався мир” чи, відповідно, “ту(т) треба стати, зупинитися”, підсилена численними народними легендами, переказами, домислами, часто суперечить науковому погляду на генезу цих ойконімів. *Тумир* – посесив на *-*їь* від ОН **Тумирь* з перв. знач. “*Тумирь* (дворь чи ін.)”. ОН **Тумирь* – дериват від якогось з імен-композитів типу *Тугомирь*, *Тулимирь*, *Тухомирь* [8, 195]. *Тустань* – посесив на *-*їь* від ОН *Тустань*, що також походить від слов'янських автохтонних власних імен-композитів, препозитивний компонент яких засвідчено у названих вище особових іменах (*Туго-, Тули-, Тухо-* чи ін.), а постпозитивний – у складі імен-композитів типу ч. *Nestan, Prěstan* [20, 86].

Іноді не вдається реконструювати ім'я-композит, від якого

утворено дериват, що лежить в основі відповідного ойконіма. Це стосується назви поселення *Кимир* – посесива на *-*їь* від ОН *Кимиръ*. М. Худаш, вважаючи цей ойконім відантропонімним, висуває припущення, що іменем-комползитом, від якого утворено ОН *Кимиръ*, могло бути **Киймиръ*. Компонент – *миръ* загальновідомий у слов'янській антропонімії (*Володимиръ*, *Станмиръ* та ін.). А щодо відкритого складу *Ки-* препозитивного компонента, то тут можна висунути хіба що припущення про існування ОН **Киймиръ* як варіанта композитного імені *Коймиръ*, за аналогією до існування ОН **Койданъ* [15, XII, 2191] і його імовірного варіанта *Кийданъ* [13, 72, 129]. Гадаємо, що ця версія цілком прийнятна, бо не бачимо реальної основи пов'язувати походження ойконіма *Кимир* з етнонімом *кімерійці*.

Назва поселення *Вербіж*, первісно *Вербяж*, формально співзвучна з апелятивом *верба*, пор. *вербяжок* “вербняк, тобто зарості верби”. Проте ми погоджуємося з думкою тих дослідників [13, 57], які вважають ойконім *Вербяж* посесивом на *-*їь* від ОН **Вербягъ* або **Вербяга*, що хоча не засвідчена в такій іпостасі у відомих нам ономастиконах, але могла утворитися за допомогою суф. *-'ага* від ОН **Вербъ* < *Вербославъ* [8, 37], п. *Wierzboslaw* [19, 47].

В основі ойконіма *Бачач* лежить ОН **Бачак* (ОН **Бачак* + *-*їь* > *Бачач*), що є, очевидно, похідним суфіксальним утворення з патроніміїним суф. *-ак* від вихідного *Бачъ* [8, 9]. Оскільки у відомих нам матеріалах із слов'янської антропонімії не знаходимо імені-комползита з компонентом *Бачо[о]-* чи *-бачъ* і не можемо реконструювати такого гіпокористика шляхом скорочення якогось композитного імені (як, наприклад, *Бучъ* < *Б[о]г[у]ч[ай]*; *Буць* < *Буд[и]с* > *ц[лавъ]*; *Гуць* < *Гуд[и]с* > *ц[лавъ]*), то припускаємо, що ОН *Бачъ* – слов'янська автохтонна відапелятивна власна назва, пор. апел. *бачити*.

Архаїчними, хоча, можливо, й дещо новішими від дериватів на *-*їь*, є утворенням на *-*је*, *-*ја*. Дослідники вважають цей тип назв родовим варіантом ойконімною моделі на *-*їь* [7, 19].

Розглядаючи твірні основи ойконімів на *-*їь*, *-*је*, *-*ја*, переконуємося у тому, що утворення на *-*їь* значно раніші від

дериватів на *-*je, -*ja*, так як перші творили, як правило, ойконіми від композитних та відкомполітичних імен, а останні – рідко від відкомполітичних дериватів і частіше від відапеліативних та календарних імен і навіть від апеліативів.

Утворення на *-*jъ* виражають як в ойконімах, так і в апеліативах лише значення приналежності, а деривати на *-*je, -*ja* можуть виражати різні значення. В апеліативах суфікс *-*ъje* найчастіше використовується для вираження збірності денотатів, наприклад, *віття* “збірн. до віти” [11, I, 689], *вороння* “збірн. до ворона й ворон” (11, I, 441); *сузір'я* “група яскравих зірок” [11, IX, 830], *суччя* “збірн. до сучок” [11, IX, 873]; рідше – просторовості, наприклад, *верхів'я* “верхня, найвища частина чого-небудь; верхня течія річки, а також місцевість, що прилягає до неї” [11, I, 335], *невгіддя* “непридатні для обробітку землі” [11, V, 252].

На велику топонімічну продуктивність форманта *-*ъje* звернув увагу ще О. Селищев [10, 155]. Але на ойконімотвірному рівні важливим є розмежування ойконімів, утворених лише за допомогою суфіксів *-*je (-ъe), -*ja (-ъa)*, від ойконімів, утворених за допомогою префіксів (найчастіше *за-, під-, між-*) та суфікса *-*ъje*. Дослідники виділяють значення суфікса *-*je(-ъe)* в ойконімах типу *Залесіе, Подгає* як показник локальності, місця, пов'язаного з предметом, вираженим в основі назви, а в утвореннях на зразок *Більче, Вилавче* – як нейтральне [2, 17].

Велику групу назв на теренах Опілля представляють ойконіми, основи яких мотивовані гіпокористиками та відапеліативними антропонімами. Гіпокористики лежать в основах ойконімів *Біще*, первісно – *Буще, Buszcze* (XVст, 16, 128) < ОН *Бушко* [8, 31] < ОН *Бушь* [12, 73] < ОН *Будимиръ* [3, 457], можливо, первісно – *Беще, Bieszcze* 1589 [15, XVIII, 23] < ОН *Беско* [12, 135], ОН п. *Cieszzybieska Cieszzybieski*, [19, I, 347]; *Вілавче*, первісно – *Велавче, Welawcze* 1855 [4, 31] < ОН **Велавко* < ОН **Велавъ* < ОН *Велеславъ* [8, 36]; *Любша, Lupscha* 1482 [15, XV, 410] < ОН **Любшь* < ОН *Любъ* [8, 115] < ОН *Любовой, Любославъ* [8, 114, 115]. Слов'янськими автохтонними відапеліативними власними назвами мотивовані твірні основи ойконімів *Гнильче, Hnilcze* 1435–1456 [14, ф. 6, оп. 3, спр. 1, с. 47] < ОН **Гнилько*, пор. інші

відапелятивні особові назви, дані за певною рисою характеру, поведінки з профілактичним мотивом номінації: *Ревко, Недбалко, Тупило, Виродко* [13, 118, 119]; *Козара, Kozara* 1439 [15, XII, 52] < ОН *Козарь* [12, 187]; *Лоне, Lonie* 1578 (15, XVIII, 65) < ОН блр. *Лонь* [12, 256]; *Молодинче, Młodzencze* 1469 [15, XVIII, 32] < ОН **Молоден* або **Молоденець*, пор. ОН б. *Младен* [5, 276]; *Рубче*, у документах попередніх століть не виявлено < ОН **Рубко*; *Явче, Jawcze* 1423 [15, III, 183] < ОН **Явко*.

До ойконімів на *-*је*, що виражають посесивно – релятивні відношення, зараховуємо дві назви поселень Опілля: *Стрільче і Черче*. Вони могли утворитися як від відповідних антропонімів за допомогою суфікса *-*је*, так і шляхом топонімізації відносних прикметників середнього роду: *Стрільче, Strzelcze* 1392 [16, 7] < ОН *Стрелко* [12, 376] або *стрельче* (село, дворище чи ін.); *Черче, Czerncze* 1438 [15, XII, 34], первісно, можливо, *Черниче* < ОН **Черико*, чи **Черко* або *черниче* (село, дворище чи ін.).

Третю групу назв репрезентують ойконіми, що первісно звучали як *Загоре, Zagorze* 1430 [15, II, 85]; *Заліне, Zaliwie* 1564 – 1565 (17, 251); *Залужє, Zaluze* 1449 [15, XII, 196]; *Межигоре, Miedzygorze* 1785 – 1788 [6, 184]; *Підбіре, Podbirze* 1441 [15, XII, 92]; *Підвіне, Podwunye* 1433 [16, 72]; *Підгородє, Podgradze* 1462 [16, 111]. Це ойконіми, що виражають просторове значення, вказують на місце розташування певного поселення відносно існуючих природних чи створених людиною об'єктів. Наявність у мові апелятивів типу *загір'я, залужєжя, міжгір'я, підбір'я* та ін. дають підстави вважати, що творення відповідних ойконімів проходило поетапно: спочатку відбувалася лексикалізація прийменникових словосполучень, а потім – перенесення цих структур на найменування поселень [2, 120].

Отже, посесивні ойконіми з архаїчними суфіксами *-*јь, -*је, -*ја* представлені на території Опілля багатьма утвореннями, що свідчить про давність заселення краю.

1. Богдан Ф. Словник українських прізвищ в Канаді. – Вінніпег, Ванкувер: б.в., 1974. – 345 с.

2. Бучко Д. Г. Походження назв населених пунктів Покуття. – Львів: Світ, 1990. – 141 с.

3. Гинкен Г.Г. Древнейшие русские двусловные личные имена и их умень-

шительные / Живая старина. – 1893. – Вып. 4. – С. 400 – 461.

4. Жерела до історії України-Руси. – Львів, 1895-1900. – Т.1 – 3; 1901. – Т.5; 1903. – Т.7.

5. Илчев С. Речник на личните и фамилни имена у българите. – София: Изд-во на Българската Академия на науките, 1969. – 267 с.

6. Йосифінська (1785-1788) і Францисканська (1819-1820) метрики: Перші поземельні кадастри Галичини. Показчик населених пунктів. – К.: Наук. думка, 1965. – 354 с.

7. Купчинський О. А. Найдавніші слов'янські топоніми України як джерело історико-географічних досліджень: (Географічні назви на -ичі). – К.: Наук. думка, 1981. – 251 с.

8. Морочкин М. Я. Славянський іменослов или собрание славянских личных имен в алфавитном порядке. – СПб., 1868. – 213 с.

9. Роспонд С. Структура и стратиграфия древнерусских топонимов/ Восточно-славянская ономастика. – Москва: Наука, 1972. – С. 2 – 89.

10. Селищев А. М. Избранные труды. – Москва: Наука, 1968. – 420 с.

11. Словник української мови. – К.: Наук. думка, 1970-1980. Т. 1 – 11.

12. Тушков Н. М. Словарь древнерусских личных собственных имен. – СПб.: Б.н., 1903. – Т. 6. – 913 с.

13. Худаш М. Л. Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів. – К.: Наук. думка, 1995 – 264 с.

14. Akta grodzkie i ziemskie // ЦДІА, ф. 6, оп. 3, спр. 1; ф. 10, оп. 4, стр. 2.

15. Akta grodzkie i ziemskie z czasow Rzeczypospolitej Polskiej z archiwum tak zwanego Bernadynskiego we Lwowie. – Lwów, 1868-1935. – Т.1 – 25.

16. Dabkowski P. Podzial administracyjny wojewodztwa Ruskiego i Belzskiego w XV wieku z mapa. – Lwów, 1939. – 337 s.

17. Leksik presimena socialisticke republike Hrwatske. – Zagreb, 1976. – 772 s.

18. Rudnyckij J. Nazwy geograficzne Bojkowszczyzny. – Lwów, 1939 – 112 s.

19. Słownik staropolskich nazw osobowych. – Wrocław, 1965-1985. – Т. 1 – 7.

20. Svoboda J. Staročekza osobni jmena a naše prijmeni. – Praha, 1964. – 317 s.

Вера Котович. Ойконими Опилля с арханчскими суффиксами -*ъ, -*је, -*ја. В статье анализируются ойконими Опилля ойконимического уровня деривации – древние образования с посессивными суффиксами -*ъ, -*је, -*ја. Сюда относятся как ойконими, мотивированные именами-композидами (Добромьшль, Дроговыж, Желибор, Станимир), так и названия селений,

производные основы которых – гипокористики (Бачач, Быбель, Брыконь, Вербиж, Вытонь, Кимир, Тумир, Тустань; Бище, Велявче, Гнильче, Козара, Лоне, Любша, Молодинче, Рубче и др.). Учитывая топонимопроизводную модель, в которой представлены древние образования, а также их славянские автохтонные базовые названия, обоснованно относим анализированные ойконимы к древнеукраинским, хотя письменно не засвидетельствованным в документах периода Киевской Руси.

Vira Kotovych. Opillya oykonyms with archaic suffixes -*jь, -*je, -*ja. In the article Opillya oykonyms of the oykonymic level word-building are analyzed. They are old formations with possessive suffixes -*jь, -*je, -*ja. Both oykonyms motivated by names-composites (Dobromyshl, Drohovyzh, Zhelybor, Stanymyr) and names of settlements whose derivative stems are hypokorystyks (Bachach, Bybel, Brykon, Verbizh, Vyton, Kymyr, Tumyr, Tustan; Bishche, Velavche, Hnylche, Kozara, Lonye, Lyubsha, Molodynche, Rubche, Yavche and others) belong to them. Paying attention to the toponymically derivative model in whose field old formations are presented, as well as their Slavonic authentic basic names, we consider the analyzed oykonyms to be old Ukrainian, though not certified in writing in the documents of the Kyevan Rus period.